Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

7 октомври 2014 година*

„Жалба за отмяна — Външна дейност на Европейския съюз — Член 218, параграф 9 ДФЕС — Установяване на позицията, която трябва да се заеме от името на Европейския съюз в рамките на орган, създаден с международно споразумение — Международно споразумение, по което Европейският съюз не е страна — Международна организация по лозата и виното (OIV) — Понятие за „актове с правно действие“ — Препоръки на OIV“

По дело C-399/12

с предмет жалба за отмяна, подадена на основание член 263 ДФЕС на 28 август 2012 г.,

Федерална република Германия, за която се явяват T. Henze, B. Beutler и N. Graf Vitzthum, в качеството на представители,

жалбоподател,

подпомагана от:

Чешка република, за която се явяват M. Smolek, E. Ruffer и D. Hadroušek, в качеството на представители,

Велико херцогство Люксембург, за което се явява P. Frantzen, в качеството на представител,

Унгария, за която се явяват M. Z. Fehér и K. Szíjjártó, в качеството на представители,

Кралство Нидерландия, за което се явяват M. Bulterman, B. Koopman и J. Langer, в качеството на представители,

Република Австрия, за която се явява C. Pesendorfer, в качеството на представител,

Словашка република, за която се явява B. Ricziová, в качеството на представител,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явява J. Holmes, barrister,

встъпили страни,

срещу

* Език на производството: немски.

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват E. Sitbon и J.-P. Hix, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от:

Европейска комисия, за която се явяват F. Erlbacher, B. Schima и B. Eggers, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: V. Skouris, председател, K. Lenaerts (докладчик), заместник-председател, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta и T. von Danwitz, председатели на състави, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 ноември 2013 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 април 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Федерална република Германия иска отмяна на решението на Съвета на Европейския съюз от 18 юни 2012 г. за установяване на позицията, която да бъде заета от името на Европейския съюз във връзка с някои резолюции, които ще бъдат гласувани в рамките на Международната организация по лозата и виното (OIV) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Правна уредба

Международното право

2 Съгласно член 1, параграф 2 от Споразумението от 3 април 2001 г. за създаване на Международна организация по лозата и виното (наричано по-нататък „Споразумението за OIV“) „OIV изпълнява целите и извършва дейностите, определени в член 2, като междуправителствена организация с научно-технически характер и призната компетентност в областта на лозарството и винарството, напитките на винена основа, десертното грозде, сушеното грозде и други лозаро-винарски продукти“.

3 Член 2 от Споразумението за OIV гласи:

„1. В пределите на нейната компетентност целите на OIV са следните:

a) да информира членовете си относно мерките, чрез които се вземат под внимание въпросите, които вълнуват производителите, потребителите и другите участници в лозаро-винарския сектор;

b) да подпомага другите международни междуправителствени и неправителствени организации, особено тези, които извършват дейности по стандартизация;

c) да допринася за международното хармонизиране на съществуващите практики и стандарти и, ако е необходимо, за изготвянето на нови международни стандарти с цел подобряване на условията за производство и предлагане на пазара на лозаро-винарски продукти, както и за отчитане на интересите на потребителите.

2. За постигането на тези цели OIV извършва следните дейности:

[…]

b) изготвяне и формулиране на препоръки и мониторинг на прилагането им съвместно с нейните членове, по-специално в следните области:

(i) условия за производството на лозаро-винарски продукти,

(ii) енологични практики,

(iii) определения и/или описания на продукти, етикетиране и условия за предлагане на пазара,

(iv) методи на анализ и оценка на лозаро-винарски продукти;

[…]“.

4 Член 8 от Споразумението за OIV гласи, че международна междуправителствена организация може да участва в работата на OIV или да стане член на OIV и да допринася за финансирането на организацията при условия, определени за всеки конкретен случай от Общото събрание по предложение на Изпълнителния комитет.

5 В Европейския съюз 21 държави членки членуват в OIV. Самият Съюз обаче не е член на организацията. Той има статут на „поканена страна“ по смисъла на член 5, параграф 2 от Правилника за дейността на OIV. На това основание Европейската комисия може да присъства на заседанията на експертните групи и на комисиите на OIV и да взема участие в тях при условия, определени в посочения правилник за дейността.

Правото на Съюза

6 Член 120e от Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета от 22 октомври 2007 година за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП) (ОВ L 299, стр. 1), в

редакцията му съгласно Регламент (ЕО) № 1234/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 2010 г. (ОВ L 346, стр. 11, наричан по-нататък „Регламент № 1234/2007“), е озаглавен „Критерии за предоставяне на разрешение“ и гласи:

„Когато дава разрешение за използване на енологични практики в съответствие с процедурата по член 195, параграф 4, Комисията:

а) се основава на енологичните практики, препоръчани и публикувани от [OIV], както и на резултатите от експерименталното използване на все още неразрешени енологични практики;

[…]“.

7 Член 120ж от Регламент № 1234/2007 е озаглавен „Методи на анализ“ и предвижда:

„Методите на анализ за определяне на състава на продуктите от лозаро-винарския сектор и правилата, чрез които може да се установи дали тези продукти са преминали през обработки, които противоречат на разрешените енологични практики, са онези, препоръчани и публикувани от OIV.

Когато липсват методи и правила, препоръчани и публикувани от OIV, съответните методи и правила се приемат от Комисията в съответствие с процедурата, посочена в член 195, параграф 4.

До приемането на такива правила се използват методите и правилата, разрешени от съответната държава членка“.

8 Член 158а от Регламент № 1234/2007 урежда „[с]пециални[те] изисквания за внос на вино“ и параграфи 1 и 2 от него гласят:

„1. Освен ако не е предвидено друго по-специално в споразумения, сключени в съответствие с [член 218 ДФЕС], условията, свързани с наименованията за произход и географските указания и етикетирането, определени в част II, дял II, глава I, раздел Iа, подраздел I, както и в член 113г, параграф 1 от настоящия регламент, се прилагат само за внесени в Общността продукти с кодове по КН 2009 61, 2009 69 и 2204.

2. Освен ако не е предвидено друго в споразуменията, сключени съгласно [член 218 ДФЕС], продуктите, посочени в параграф 1 от настоящия член, се произвеждат в съответствие с енологичните практики, препоръчани и публикувани от OIV или разрешени от Общността в съответствие с настоящия регламент и мерките за неговото прилагане“.

9 Член 9, параграф 1, първа алинея от Регламент (ЕО) № 606/2009 на Комисията от 10 юли 2009 година относно определяне на някои правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 479/2008 на Съвета по отношение на категориите лозаро-винарски продукти, енологичните практики и приложимите ограничения (ОВ L 193, стр. 1 и поправка в ОВ L 219, 2010 г., стр. 23), в редакцията му съгласно Регламент за изпълнение (ЕС) № 315/2012 на Комисията от 12 април 2012 г. (ОВ L 103, стр. 38, наричан по-нататък „Регламент № 606/2009“), гласи:

„Когато не са определени от Директива 2008/84/ЕО на Комисията […], спецификациите за чистота и идентичност на веществата, използвани в енологичните практики, посочени в член 32, втора алинея, буква д) от Регламент (ЕО) № 479/2008, са същите като определените и публикуваните в Международния енологичен кодекс на [OIV]“.

10 Член 15, параграф 2 от Регламент № 606/2009 гласи:

„Комисията публикува в *Официален вестник на Европейския съюз*, серия C списъка и описанието на методите за анализ, посочени в член [120ж, първа алинея от Регламент № 1234/2007] и описани в „Сборник с международните методи за анализ на вината и видовете мъст“ на OIV, които са приложими за контрола на ограниченията и на изискванията, определени в нормативната уредба на Общността за производството на лозаро-винарски продукти“.

Фактическата обстановка и обжалваното решение

11 До юни 2010 г. държавите членки по своя инициатива координират позициите си в работна група „Вина и алкохол“ на OIV.

12 На 16 май 2011 г. на основание член 218, параграф 9 ДФЕС Комисията внася предложение за решение на Съвета за установяване на обща позиция, която да бъде заета от името на Съюза във връзка с някои препоръки, които ще бъдат гласувани в рамките на OIV. Предложението ѝ обаче не е прието.

13 На координационните срещи, проведени в Порто (Португалия) на 22 и 24 юни 2011 г., държавите членки, които членуват и в OIV, съгласуват позициите си по препоръките, посочени в дневния ред на Общото събрание на тази организация. Комисията ги уведомява, че не бива да вземат позиция, която би засегнала достиженията на правото на Съюза, и че следователно трябва да гласуват против всяка препоръка на организацията, която би могла да се отрази на тези достижения. Тя съставя примерен списък от четиринадесет проекта за препоръки, приемането на които според нея би засегнало достиженията на правото на Съюза.

14 На заседанието на Общото събрание на OIV на 24 юни 2011 г. множество препоръки са приети с консенсус, както изисква процедурата по член 5, параграф 3, буква а) от Споразумението за OIV, като съответно сред подкрепилите ги са и делегациите на държавите членки.

15 Комисията внася предложение за решение на Съвета на основание член 218, параграф 9 ДФЕС по повод на извънредното заседание на Общото събрание на OIV на 28 октомври 2011 г. в Монпелие (Франция). И това предложение не е прието.

16 По повод на заседанието на Общото събрание на OIV на 22 юни 2012 г. в Измир (Турция) Комисията изпраща на Съвета на 27 април 2012 г. предложение за решение на Съвета за установяване на позицията, която трябва да бъде приета от името на Европейския съюз във връзка с някои резолюции, които ще бъдат гласувани в рамките на Международната организация по лозата и виното (OIV) (COM (2012) 192 окончателен).

17 Тъй като не се събира мнозинство в подкрепа на това предложение за решение, председателството на Съюза внася две последователни компромисни предложения. Второто, с дата 6 юни 2012 г., е прието с квалифицирано мнозинство на заседанието на Съвета по селско стопанство и рибарство на 18 юни 2012 г. и именно то е обжалваното решение.

18 Няколко държави членки, сред които и Федерална република Германия, гласуват против това предложение.

19 Съображения 5—7 от обжалваното решение гласят:

„(5) С проекторезолюциите OENO-TECHNO 08-394A, 08-394B, 10-442, 10-443, 10-450A, 10-450B, 11-483 и 11-484 се установяват нови енологични практики. В съответствие с член 120e и член 158a от Регламент (ЕО) № 1234/2007 тези резолюции ще се отразят на достиженията на правото на ЕС.

(6) С проекторезолюции OENO-SCMA 08-385, 09-419B, 10-436, 10-437, 10-461, 10-465 и 10-466 се установяват методи за анализ. В съответствие с член 120ж от Регламент (ЕО) № 1234/2007 тези резолюции ще се отразят на достиженията на правото на ЕС.

(7) С проекторезолюции OENO-SPECIF 08-363, 08-364, 09-412, 10-451, 10-452, 10-459, 11-485, 11-486B, 11-489, 11-490, 11-491 и 11-494 се установяват спецификациите за чистота и идентичност на веществата, използвани в енологичните практики. В съответствие с член 9 от Регламент (ЕО) № 606/2009 тези резолюции ще се отразят на достиженията на правото на ЕС“.

20 Текстът на обжалваното решение гласи следното:

„Съветът на Европейския съюз,

като взе предвид Договора за функционирането на [ЕС], и по-специално член 43, във връзка с член 218, параграф 9 от него,

[…]

Член 1

Позицията на Съюза на заседанието на Общото събрание на OIV, което ще се проведе на 22 юни 2012 г., е в съответствие с приложението към настоящото решение и се изразява от държавите членки, които членуват в OIV, действащи съвместно в интерес на Съюза.

Член 2

1. В случаите, когато съществува вероятност позицията по член 1 да бъде повлияна от нова научна или техническа информация, представена преди или по време на заседанията на OIV, държавите членки, които са членове на OIV, отправят искане за отлагане на гласуването в Общото събрание на OIV, докато не бъде установена позицията на Съюза въз основа на новите елементи.

2. След координация, и по-конкретно координация на място, и без да се приема друго решение за установяване на позицията на Съюза, държавите членки, които членуват в OIV, като действат съвместно в интерес на Съюза, могат да приемат промени в проекторезолюциите, посочени в приложението към настоящото решение, които не променят съдържанието на резолюциите.

Член 3

Адресати на настоящото решение са държавите членки“.

21 В приложението към това решение са посочени съответните проекторезолюции, до които се отнася позицията на Съюза по смисъла на член 1 от решението.

Исканията на страните и производството пред Съда

22 Федерална република Германия моли Съда да отмени обжалваното решение и да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

23 Съветът моли жалбата да бъде отхвърлена и Федерална република Германия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. При условията на евентуалност, в случай на отмяна на обжалваното решение, Съветът моли Съда да постанови запазване на правните му последици.

24 Чешката република, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Словашката република и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия са допуснати да встъпят по делото в подкрепа на исканията на Федерална република Германия, докато Европейската комисия е допусната да встъпи в подкрепа на Съвета.

По жалбата

25 В жалбата се сочи едно основание, а именно неприложимост на член 218, параграф 9 ДФЕС към случая.

26 В изявленията си при встъпване Унгария и Кралство Нидерландия освен това изтъкват различни от посоченото в предходната точка основания, свързани с нарушения на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС.

27 Страните, допуснати да встъпят по дело пред Съда на основание член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз, обаче не могат да променят предмета на спора, чиито граници се определят от исканията и основанията, изложени от главните страни. Оттук следва, че са допустими само онези доводи на встъпилите страни, които се вписват в рамката, очертана от тези искания и основания.

28 Ето защо доводите на Унгария и Кралство Нидерландия по споменатите в точка 26 от настоящото решение основания за обжалване трябва веднага да бъдат отхвърлени като недопустими.

Доводи на страните

29 По единственото посочено от нея основание за обжалване Федерална република Германия, подпомагана от Чешката република, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Словашката република и Обединеното кралство, твърди, първо, че член 218, параграф 9 ДФЕС не е приложим в контекста на международни споразумения, които, подобно на Споразумението за OIV, са сключени от държавите членки, а не от самия Съюз.

30 Всъщност текстът на член 218, параграф 9 ДФЕС сочел, че тази разпоредба се отнася само до позициите, които трябва да се заемат „от името на Съюза“, което предполагало последният да има право да се представлява и да гласува в рамките на съответния международен орган.

31 Систематичното място на член 218 ДФЕС потвърждавало тезата, че параграф 9 се прилага единствено в контекста на сключените от Съюза споразумения.

32 Това тълкуване намирало подкрепа в историята и във функцията на член 218, параграф 9 ДФЕС. Тази разпоредба, която възпроизвежда почти дословно член 300, параграф 2 ЕО, предвиждала специална процедура, която давала възможност за бърза реакция на Съюза, в случай че други договарящи страни нарушат международно споразумение, по което и Съюзът е страна.

33 Принципът на предоставената компетентност, който урежда пределите на компетентността на Съюза и е закрепен в член 5, параграфи 1 и 2 ДЕС, не допускал процесуалният ред по член 218, параграф 9 ДФЕС да се прилага по аналогия и за изпълнението на международни споразумения, сключени от държави членки.

34 Освен това практиките и правилата, до които се отнасят препоръките на OIV, не попадали в пределите на изключителната компетентност на Съюза, а били от областта на селското стопанство по смисъла на член 4, параграф 2, буква г) ДФЕС, която била област на споделена компетентност между Съюза и държавите членки.

35 Второ, Федерална република Германия и подпомагащите я държави членки поддържат, че „актове с правно действие“ по смисъла на член 218, параграф 9 ДФЕС са единствено обвързващите Съюза актове на международното право. Това тълкуване следвало от самия текст на тази разпоредба и намирало подкрепа в системата на разпоредбите, сред които е включен член 218, параграф 9 ДФЕС.

36 В случая препоръките на OIV не попадали в категорията на актовете, посочени в член 218, параграф 9 ДФЕС. Всъщност, от една страна, тези препоръки не били обвързващи съгласно международното право. От друга страна, препращанията към препоръките на OIV в член 120е, буква а), член 120ж и член 158а, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1234/2007 и в член 9 от Регламент № 606/2009 произтичали от едностранно волеизявление на законодателя на Съюза, което не можело да придаде на тези препоръки качеството на актове на международното право с обвързващо действие, в частност спрямо трети държави.

37 На трето място, Кралство Нидерландия твърди, че неприложимостта на член 218, параграф 9 ДФЕС към случая намира потвърждение в обстоятелството, че към датата на приемане на обжалваното решение не е било напълно сигурно кои препоръки действително ще бъдат подложени на гласуване на Общото събрание на OIV на 22 юни 2012 г.

38 Съветът, подпомаган от Комисията, на първо място твърди, че член 218, параграф 9 ДФЕС се прилага при установяването на позициите, които трябва да се заемат от името на Съюза в организации като OIV, създадени със сключено от държави членки международно споразумение и компетентни да приемат актове с правно действие, при положение че съответната област е сред областите на компетентност на Съюза.

39 Въз основа на граматическо тълкуване на член 218, параграф 9 ДФЕС можело да се приеме, че след като няма указание в обратния смисъл, тази разпоредба се прилага и в контекста на споразуменията, по които Съюзът не е страна, ако става дума за области от неговата компетентност.

40 Що се отнася до контекста на член 218, параграф 9 ДФЕС, Съветът поддържа, че никакви изводи не могат да бъдат направени въз основа на член 216 ДФЕС и член 218, параграф 1 ДФЕС, тъй като тези разпоредби се отнасят до сключването на международни споразумения от Съюза, докато член 218, параграф 9 ДФЕС се отнася не до процедурата за договаряне или сключване на такива споразумения, а до изпълнението на споразумения, които биха могли да имат правно действие в Съюза.

41 От телеологична гледна точка член 218, параграф 9 ДФЕС следвало да установи процесуалните правила за определянето на позицията на Съюза в международните организации, включително във връзка с международни споразумения, по които не е страна, ако приеманите актове следва по-нататък да бъдат инкорпорирани в правото на Съюза.

42 Съюзът не изземал правомощия на държавите членки, когато упражнявал на международно равнище правомощията, които са му предоставени на основание член 43 ДФЕС в области като енологичните практики и методите за анализ на продуктите от лозаро-винарския сектор.

43 Извън това, по силата на член 3, параграф 2 ДФЕС Съюзът разполагал с изключителна външна компетентност в областите, към които спадат проектите за препоръки, посочени в приложението към обжалваното решение, като се има предвид, че те можело да засегнат общите правила на Съюза. Всъщност тези проекти се отнасяли до енологични практики и методи за анализ, които съобразно член 120е, буква а), член 120ж и член 158а, параграф 2 от Регламент № 1234/2007 и съобразно Регламент № 606/2009 ще служат за основа при изготвянето на нормативната уредба на Съюза или ще станат приложими въз основа на тази уредба.

44 На второ място, Съветът, подпомаган от Комисията, поддържа, че съгласно член 218, параграф 9 ДФЕС се изисква единствено приеманите от международния орган актове да пораждат действие в правния ред на Съюза, без да е необходимо да произвеждат действие в международния правопорядък.

45 Следователно посочената разпоредба уреждала хипотезата, в която, макар и необвързващи, международните препоръки произвеждат правно действие в Съюза по силата на императивните разпоредби на Съюза.

46 В конкретния случай препоръките, приемани от Общото събрание на OIV по въпросите на енологичните практики и методите за анализ, пораждали правно действие в Съюза поради решението на законодателя на Съюза да ги инкорпорира в съюзната правна уредба.

47 На трето място, Съветът поддържа, че доводът на Кралство Нидерландия, възпроизведен в точка 37 от настоящото решение, е в противоречие с текста и целта на член 218, параграф 9 ДФЕС.

Съображения на Съда

48 Съгласно член 218, параграф 9 ДФЕС „Съветът, по предложение на Комисията [...], приема решение за [...] установяване на позициите, които трябва да се заемат от името на Съюза в рамките на орган, създаден със споразумение, когато този орган има за задача да приема актове с правно действие, с изключение на актовете за допълнение или изменение на институционалната рамка на споразумението“.

49 Най-напред следва да се отбележи, от една страна, че в тази разпоредба се говори за орган, създаден със „споразумение“, без да се уточнява, че Съюзът трябва да е страна по това споразумение. Също така, в разпоредбата наистина става дума за позициите, които трябва да се заемат „от името на Съюза“, но това не означава, че Съюзът трябва да е страна по споразумението, с което е създаден съответният международен орган.

50 Оттук следва, че текстът на член 218, параграф 9 ДФЕС не е пречка Съюзът да приема решения за установяване на позиция, която да се заеме от негово име в рамките на орган, създаден с международно споразумение, по което той не е страна.

51 От друга страна, важно е да се подчертае, че настоящото дело се отнася до областта на общата селскостопанска политика, и по-точно до общата организация на лозаро-винарските пазари, област, която е много подробно регламентирана от законодателя на Съюза въз основа на компетентността му по член 43 ДФЕС.

52 Когато съответната област е област от компетентността на Съюза като описаната в предходната точка, неучастието на Съюза в разглежданото международно споразумение не е пречка той да упражнява тази компетентност, като чрез своите институции установява позицията, която трябва да се заеме от негово име в рамките на създадения със споразумението орган, по-специално от държавите членки — страни по споразумението, които действат солидарно в негов интерес (вж. решение Комисия/Гърция, C-45/07, EU:C:2009:81, т. 30 и 31; в този смисъл вж. също становище 2/91, EU:C:1993:106, т. 5).

53 Изложените по-горе съображения не намират опровержение в доводите на Федерална република Германия, първо, че разпоредбите, които се намират преди член 218, параграф 9 ДФЕС в част пета, дял V от Договора за функционирането на ЕС, се отнасят единствено до споразуменията между Съюза и една или повече трети държави или между Съюза и международни организации, и второ, че приемането от Съюза на решение за спиране на прилагането на дадено споразумение, също уредено в член 218, параграф 9 ДФЕС, е мислимо само в контекста на сключените от Съюза международни споразумения.

54 Всъщност в това отношение следва да се отбележи, че съседните на член 218, параграф 9 ДФЕС разпоредби, споменати в предходната точка, уреждат договарянето и сключването на споразумения от Съюза. За сметка на това член 218, параграф 9 ДФЕС се отнася до установяването на позиции, които трябва да се заемат от името на Съюза в орган, създаден със споразумение, позиции, които — за разлика от решенията на Съюза за спиране на прилагането на дадено споразумение — могат в упоменатата в точка 52 от настоящото решение хипотеза да бъдат приемани и в контекста на споразумения, по които Съюзът не е страна.

55 Следователно обстоятелството, че Съюзът не е страна по Споразумението за OIV, само по себе си не е пречка за прилагането на член 218, параграф 9 ДФЕС.

56 По-нататък следва да се провери дали приеманите от OIV препоръки, обсъждани в настоящия случай, представляват „актове с правно действие“ по смисъла на тази разпоредба.

57 В това отношение от съображения 5—7 от обжалваното решение и от приложението към него следва, че препоръките на OIV, подложени на гласуване на посоченото в това решение Общо събрание на организацията, се отнасят до някои нови енологични практики, до някои методи на анализ за определяне на състава на продуктите от лозаро-винарския сектор и до някои спецификации за чистота и идентичност на веществата, използвани в енологичните практики.

58 Следователно тези препоръки попадат в областите, посочени в член 2, параграф 2, буква b) от Споразумението за OIV, което впрочем страните по настоящото дело не оспорват.

59 Съгласно член 2, параграф 1, букви b) и c) и параграф 2 от Споразумението за OIV обаче приеманите от OIV препоръки в тези области следва да допринасят за постигането на целите на тази организация, които включват по-конкретно подпомагането на другите международни организации, особено тези, които извършват дейности по стандартизация, и допринасянето за международното хармонизиране на съществуващите практики и стандарти и, ако е необходимо, за изготвянето на нови международни стандарти.

60 Следва също така да се отбележи, че съгласно член 2, параграф 2, буква b) от Споразумението за OIV тази организация има за задача да извършва мониторинг на прилагането на тези препоръки съвместно с членовете си.

61 Освен това в рамките на общата организация на лозаро-винарските пазари законодателят на Съюза инкорпорира посочените препоръки в приеманата в тази област правна уредба. Всъщност от член 120ж и член 158а, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1234/2007 и от член 9, параграф 1, първа алинея от Регламент № 606/2009 личи, че препоръките на OIV изрично се приравняват на норми от правото на Съюза, що се отнася до методите на анализ за определяне на състава на продуктите от лозаро-винарския сектор, специалните изисквания от гледна точка на енологичните практики за вноса на вино от трети страни и спецификациите за чистота и идентичност на веществата, използвани в енологичните практики.

62 Член 120е, буква а) от Регламент № 1234/2007 пък, който гласи, че Комисията „се основава“ на препоръките на OIV, когато разрешава енологични практики, задължително предполага тези препоръки да се вземат под внимание за целите на изработването на правните норми на Съюза в тази област.

63 Оттук следва, че разглежданите в случая препоръки, които, както беше посочено в точка 57 от настоящото решение, се отнасят до някои нови енологични практики, до някои методи на анализ за определяне на състава на продуктите от лозаро-винарския сектор и до някои спецификации за чистота и идентичност на веществата, използвани в енологичните практики, са годни да окажат съществено въздействие върху съдържанието на приеманата от законодателя на Съюза нормативна уредба в областта на общата организация на лозаро-винарските пазари.

64 Както следва от съображенията, изложени в точки 57—63 от настоящото решение, конкретно поради инкорпорирането им в правото на Съюза по силата на член 120е, буква а), член 120ж и член 158а, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1234/2007 и член 9 от Регламент № 606/2009, подобни препоръки пораждат правно действие по смисъла на член 218, параграф 9 ДФЕС в разглежданата област и съответно Съюзът, макар да не е страна по Споразумението за OIV, е оправомощен да установи позиция, която да се заеме от негово име по отношение на тези препоръки, предвид прякото им отражение върху достиженията на правото на Съюза в тази област.

65 Що се отнася до довода на Кралство Нидерландия, възпроизведен в точка 37 от настоящото решение, той е в противоречие както с текста, така и с целта на член 218, параграф 9 ДФЕС, който е предназначен да даде възможност за изразяване на предварително установена позиция от името на Съюза в рамките на всеки международен орган, който „има за задача“ да приема актове с правно действие, независимо от това дали актовете, до които се отнася така установената позиция, в крайна сметка действително ще бъдат подложени на гласуване в компетентния орган.

66 Като се имат предвид всички изложени съображения, Съветът правилно се е основал на член 218, параграф 9 ДФЕС, за да приеме обжалваното решение.

67 При това положение посоченото от Федерална република Германия основание за обжалване не е налице.

68 От това следва, че жалбата трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

69 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Съветът е направил искане за осъждането на Федерална република Германия и тя е загубила делото, трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. Съгласно член 140, параграф 1 от същия правилник

държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски и следователно Чешката република, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Словашката република, Обединеното кралство и Комисията трябва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.**

3) **Чешката република, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Словашката република, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, както и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи